

SACRAMENTS DAG: ONZE SCHAMELHEID GELADEN MET ZIJN KRACHT

1 Korinthiërs 11, 23-26 Lucas 9, 11-17

Het was tijdens een ouderavond

als voorbereiding op de eerste communie van hun kinderen.

De vraag kwam op tafel: Hoe maak je kinderen duidelijk

dat het de Heer zelf is die zich geeft in het heilige brood en 'werkelijk tegenwoordig' is?

Kun je kinderen wel zeggen dat dat de Heer zichzelf te eten geeft?

Is dat ook voor ons volwassenen niet moeilijk om toe te laten tot je bewustzijn?

Een van de moeders zei toen:

"Als je veel van je kind houdt, dan wil je dat het beste dat in je is, in je kind komt."

Een ander zei toen: "Als je kind gevallen is en geschrokken huilt,

neem je het in je armen en drukt een kusje op de zere plek;

met je lichaam en via je mond breng je de warmte die in je is over in het kind."

En we beseften ineens ook dat de uitdrukking: "Ik kan je wel opeten van liefde"

ons niet vreemd is en dichtbij onze beleving staat.

Zo maakten een paar zinnen ons duidelijk

dat je dit Brood dat we eten niet moet benaderen als dode materie,

maar als expressie van nabijheid die jou goed wil doen - vanuit de Gever gezien -,

alsook van open je toevertrouwen – bekeken vanuit degene die het ontvangt.

Het gaat om wat je in dat brood legt. Dan krijg je een andere gesprek

Wat zit er allemaal in, in dat brood? Er is een lied dat daarover gaat

*Het brood in de aarde gevonden,
het brood door handen gemaakt,
het brood van tranen en zorgen,
dat brood dat naar mensen smaakt.*

Het komt uit de aarde. Mensen hebben zichzelf in dat brood gelegd: hun inventiviteit, hun inzet en zorg voor anderen, hun volhouden bij teleurstelling en pijn.

Dichter bij onze realiteit kan het niet!

Dan komen ook de woorden dichtbij van de Heer in het evangelie van vandaag.

Waar de leerlingen zeggen: "Stuur ze weg naar de dorpen om eten te kopen",

- m.a.w.: laat hen voor zichzelf zorgen -, daar zegt Hij:

"Geven jullie hun te eten", m.a.w. laat hen delen in wat jullie hebben, geef van jezelf

- *ons lichaam, ons geld, ons goed*, volgens het lied. Investeer jezelf in anderen.

Dat gebeurt ook hier in de eucharistie: er is collecte: onze gaven worden verzameld

misschien *duur verdiend*: het moet wat kosten, het moet als een rib uit je lijf zijn.

Waar wij de Heer vragen ons uit de nood te helpen zet Hij ons zelf aan het werk!

Maar dat is toch onbegonnen werk! Hoe kunnen wij op tegen *oorlog en vrede* (het lied), tegen de grote gebeurtenissen in de wereld, die ons overweldigen? En dichter bij huis:

ons *samen leven* is bepaald niet altijd een feest, eerder het *dagelijks eendere brood*,

vaak om moedeloos van te worden. We zeggen het de leerlingen na:

"We hebben maar twee broden en vijf vissen. Help je daarmee vijfduizend mensen?"

Wat we in huis hebben is niet meer dan een druppel op een gloeiende plaat!

En dan gebeurt er iets bijzonders: Jezus neemt de vijf broden en de twee vissen, kijkt omhoog naar de hemel en spreek er het zegengebed over uit.

Het staat er met plechtige nadruk, als iets waar je niet overheen moet lezen.

Want wat hier gebeurt is wezenlijk om het vervolg te begrijpen:

Jezus neemt het kleine beetje dat we te bieden hebben aan uit onze handen en brengt het voor God, in de invloedssfeer van Hem die liefdevolle Almacht is.

Ik herinner mij van mijn grootmoeder, dat zij met het mes

een kruis trok over het brood, voordat zij aan ieder een snee uitdeelde

Het is een gebaar waarin je het centrum verlegt:

je legt wat je doet in Gods hand: Hij wordt degene die geeft

en jij de doorgever van wat je van Hem ontvangt.

Niet jij hebt dan de regie, niet jij bepaalt wat jou doorgeven uitwerkt,

maar God die zelfs met je schamelheid meer uitwerkt dan je kunt denken.

Zoals in het verhaal van vandaag: er is meer dan duizenden op het moment op kunnen;

er blijft over voor twaalf stammen, voor een heel volk.

*Het brood dat wij duur verdienen,
ons lichaam, ons geld, ons goed,
het brood van ons samen leven,
die schamele overvloed.*

Wat Jezus in het evangeliieverhaal doet is letterlijk *eucharistein*. Hier is eucharistia,

precies wat in onze eucharistie gebeurt. Eer de Heer kan helpen

moeten wij voor de dag komen met onze schamelheid; dat vraagt lef!

Dan zet Hij het om in de overvloed die van God komt.

Dat is de grote verandering die in de eucharistie plaats vindt:

het kleine beetje dat wij te bieden hebben wordt geladen met Gods kracht en overvloed;

zo zal het in ons meer uitrichten dan wij durven of kunnen dromen!

Dan kunnen we zingen van *die schamele overvloed*.

Want het wordt dan de Heer zelf die zich geeft in dat brood:

Gij deelt het met ons, zo deelt Gij uzelf aan ons uit voorgoed, zingt het lied.

Het wordt dan 'God in ons', zijn levensgeest, zijn adem in ons, zijn bezieling

Dat brood *moeten wij eten om niet verloren te gaan*:

om niet tegenover die grote noden van de wereld

moedeloos te worden van het kleine en gebrekkige van onze inzet.

en mismoedig achter onze schamelheid weg te kruipen.

In onze zwakheid werkt Gods kracht.

God vindt klungels, al ons gekluns, niet te min om mee te werken!

De eucharistie is een wonderlijk samenspel tussen de schamelheid die wij aandragen en de overvloedige kracht die Hij erin legt en aan ons teruggeeft.

*Dat brood dat wij moeten eten
om niet verloren te gaan.
Wij delen het met elkander:
ons hele mensenbestaan.*

*Gij deelt het met ons, zo deelt Gij
Uzelf aan ons uit voorgoed.
Een mens om nooit te vergeten,
een God van vlees en bloed.*